

var højere end den, der blev fastslaaet, idet man gik ud fra, at naar det var saa gode og fine Pantter, maatte der ogsaa ses noget derpaa, og man kunde altsaa nøjes med en mindre Rente. Det forholder sig jo paa lignende Maade med en hel Del Sparekasser; i alt Fald nogle, som jeg kender til, da de i Øjeblikket give $3\frac{3}{8}$ eller $3\frac{1}{2}$ pCt. i Rente, medens de til mange Tider have en hel Del Penge, som de ikke ere i Stand til at komme af med, og som derfor maa sættes ind i Bankerne, hvor de maa nøjes med en Rente af 2 pCt. De kunne gøre det til en Tid for at holde Renten oppe, men der maa absolut komme en Tid, hvor det vil blive umuligt. Der er naturligvis den Udvej at sige, at Laantagerne kunne opsig deres Kapitaler. Det kunne de naturligvis gøre, og det er jo et Spørgsmaal, om de ikke ville gaa den Vej, for saa vidt Renten baade for Sparekassernes Bedkommende og ligeledes paa det Omraade, som der her er Tale om, bliver holdt oppe paa den Højde. Saa ville de maaste gaa til at opsig Kapitalerne og søge Penge til den lavere Rente, som kan faas f. Eks. gennem Kreditforeningerne; men der er det ved det, at naar Laantagerne skulle gaa hen og søge Forandringer i deres Laan, vil det forarsage en hel Del Besøstning. Jeg vil ogsaa af den Grund være med til at gøre noget, for at man ikke skal være nødt til at gøre det Skridt, hvorved der lides et økonomisk Tab, der ikke godt kan taales, særlig ikke i disse Tider. Det staar ogsaa for mig saaledes, at saadanne Opsigelser ville bringe Forhold ind paa Pengemarkedet, som just ikke ville være heldige, hverken for Sparekasserne eller Overformynderiet, idet disse Institutioner saa ville faa en Del Penge, som de ikke ville se sig i Stand til at komme af med undtagen til en meget lav Rente. Jeg tror, som sagt, ikke, at der er megen Udbygning til at faa dette Lovforslag vedtaget, i alt Fald ikke saaledes som det er kommet fra Folketinget, hvad jeg helst saa. Da det ikke kan lade sig gøre, slutter jeg mig til den af det andet Mindretal stillede Vending og tilraader mine Medlemmer at saa stort Antal som muligt at stemme derfor, idet det er et Skridt fremad, som jeg er overbevist om nok skal faa nogen Betydning.

Ordføreren (H. G. Jensen): Jeg skal tillade mig nogle Bemærkninger i Anledning af, hvad der er fremkommet fra Mindretallet. De to ærede Medlemmer, der have stillet Vendingforslag, gjorde gældende, at jeg og vel ogsaa Udvalgets Flertal skulde have erkendt, at Rentefoden nu faktisk ikke

er 4 pCt. Jeg ved ikke, hvor denne Erkendelse nogen Sinde er bleven udtalt. Jeg kan paa ingen Maade have afgivet en saadan Erklæring, thi saa maatte jeg have talt imod det faktisk foreliggende Forhold, som jeg selv har belyst ved at meddele, at Overformynderiet har anbragt 71—72 Mill. Kr. af Masfens Midler til 4 pCt. Hvorledes skulde jeg, naar jeg har oplyst dette, kunne sige, at Renten faktisk ikke er 4 pCt.? Nej, hvad jeg har sagt, er, at den Paastand, der er kommen fra modsat Side, at Renten kun er $3\frac{1}{2}$ pCt., er urigtig, og det har jeg bl. a. paavist ved at henvise til den Rendsgering, som jeg nu nævnte, og endvidere ved at oplyse, at selv om man vil spørge, hvad der gives i Kreditforeningerne, saa maa man sige, at det er ikke den nominelle Rente $3\frac{1}{2}$ pCt., men en Rente af mellem $3\frac{3}{8}$ og $3\frac{3}{4}$ pCt. Det er dog noget meget forskelligt. Det er ogsaa ganske urigtigt, hvad begge de ærede Medlemmer udtalte, at man slet ikke for Tiden i Overformynderiet kunde vedblive at opretholde en Udbetaling af 4 pCt. Rente til de umyndige og andre, med mindre man vilde tære paa Reserverfonden. Jeg ved virkelig ikke, hvorledes de Herrer kunne sige dette, naar det faktisk af Regnskaberne er paavist, at man saa langt fra tærer paa Reserverfonden, at denne endog i det paagældende Aar har haft et Overskud af 840,000 Kr. Jeg ved ikke, hvorfor man saa vil paastaa noget, der staar i bestemt Modstrid med, hvad der er blevet dokumenteret.

Det ærede Medlem af Mindretallet (Lassen), der talte først, nævnte som et haareffende Eksempel paa, at Overformynderiet gav for høje Laan, at det havde overbudt den jydsk Kreditforening; men han glemte at meddele, om den Mand, der havde søgt Laan i den jydsk Kreditforening og der havde kunnet faa 130,000 Kr., derefter var gaaet til Overformynderiet og havde sagt: Vil De give mere, saa skal De faa mit Pant. Det søjede han ikke til, thi det har Manden naturligvis ikke gjort. Men naturligvis kan man meget vel ganske spontant komme til at bedømme en Taksationsforretning i en Ejendoms forskelligt med den ubetydelige Forskel, det drejer sig om i det nævnte Tilfælde. Det ville to Institutioner godt kunne være bekendt. Jeg tør paastaa, at vilde man tage de mest sagkundige Medlemmer af dette Ting og sætte dem til at bedømme en Taksationsforretning, vilde nogle maaste sige, at der i det paagældende Pant kunde laanes 125,000 Kr., andre 145,000, nogle 130,000, andre 135,000; men det er slet ikke noget Bevis for, at der i det nævnte Tilfælde kan tales om at overbyde. Det er jo et rent Tilfælde,